

Lieta C-133/19**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu****Iesniegšanas datums:**

2019. gada 19. februāris

Iesniedzējtiesa:*Conseil d'État* (Beļģija)**Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:**

2019. gada 31. janvāris

Prasītāji:

B. M. M.

B. S.

Atbildētāja:*État belge***I. Fakti un pamattiesvedība**

- Otro ģimenes atkalapvienošanās vīzas pieteikumu, ko otrā prasītāja iesniedza 2013. gada 9. decembrī Beļģijas vēstniecībā Dakārā, atbildētāja *État belge* [Beļģijas valsts] noraidīja 2014. gada 25. martā, pamatojot ar *loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers* [1980. gada 15. decembra Likuma par ārvalstnieku ieceļošanu, uzturēšanos, apmešanos uz dzīvi un izraidīšanu] 10.ter panta 3. punktu, redakcijā, kas piemērojama izskatāmajā lietā, pamatojot, ka ārvalstnieks ir izmantojis nepatiesu vai maldinošu informāciju, viltotus vai falsificētus dokumentus, īstenojis krāpšanu citā veidā vai izmantojis citus nelikumīgus līdzekļus, lai iegūtu prasīto uzturēšanās atļauju uz ilgāk par trīs mēnešiem. Vīzas pieteikums bija pamatots ar dzimšanas apliecību, kurā ir norādīts, ka prasītāja ir dzimusi 1999. gada 16. martā, lai gan tās tēvs savā Beļģijā iesniegtajā patvēruma pieteikumā bija norādījis, ka tā ir dzimusi 1997. gada 16. martā.

- 2 Ar *Conseil du contentieux des étrangers* [Ārvalstnieku strīdu izskatīšanas padomes] 2018. gada 31. janvāra spriedumu prasība par 2014. gada 25. marta lēmuma izpildes apturēšanu un tā atcelšanu tika noraidīta intereses celt prasību neesamības dēļ, nospriežot, ka, tā kā otrā prasītāja, atbilstoši tās apgalvojumam prasības pieteikumā, esot dzimusi 1999. gada 16. martā, tad gadījumā, ja lēmums tiktu atcelts un atbildētājam būtu jālemj no jauna, atbildētāja varētu tikai atzīt vīzas pieteikumu par nepieņemamu, jo, sasniedzot 18 gadu vecumu, prasītāja vairs neatbilst nosacījumiem, kādi paredzēti tiesību normās, kuras tā prasa piemērot.
- 3 2018. gada 8. martā iesniegtā kasācijas sūdzībā B. M. M. un B. S. prasa atcelt *Conseil du contentieux des étrangers* spriedumu.

II. Piemērojamie tiesību akti

1. Valsts tiesības

- 4 Prasītājas celtajā prasībā ir norādīts lēmums atteikt ģimenes atkalapvienošanās vīzu, kas bija prasīta, pamatojoties uz *loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers* 10. panta 1. punkta pirmās daļas 4) apakšpunktu, ar ko, redakcijā, kas piemērojama konkrētajā lietā, ir noteikts:

“10. panta 1. punkts. “Ievērojot 9. un 12. panta noteikumus, tiesības uzturēties Karalistē ilgāk par trim mēnešiem ir šādām personām:

[..]

4. ģimenes locekļiem, kas pievienojas ārvalstniekam, kurš ir uzņemts vai kuram ir atļauts, kopš vismaz 12 mēnešiem, neierobežotu laiku uzturēties Karalistē, vai kuram ir atļauts, kopš vismaz 12 mēnešiem, tur apmesties. Šis 12 mēnešu termiņš tiek atcelts, ja laulība vai reģistrētas partnerattiecības eksistēja pirms ārvalstnieka, kuram paredzēts pievienoties, ierašanās Karalistē, vai, ja viņiem ir kopīgs nepilngadīgs bērns, vai ja runa ir par ārvalstnieka, kurš ir atzīts par bēgli vai kuram ir piešķirta alternatīvā aizsardzība, ģimenes locekļiem:

- viņa laulātajam, kurš ir citas valsts valstspiederīgais, vai ārvalstniekam, ar kuru viņam ir reģistrētas partnerattiecības, kas Beļģijā ir pielīdzinātas laulībai, un kurš ierodas, lai dzīvotu kopā ar viņu, ja abas attiecīgās personas ir sasniegušas 21 gada vecumu. Šo minimālo vecumu tomēr samazina līdz 18 gadiem, ja laulāto attiecības vai reģistrētās partnerattiecības eksistēja jau pirms ārvalstnieka, kuram paredzēts pievienoties, ierašanās Karalistē;
- viņu bērniem, kuri līdz 18 gadu vecuma sasniegšanai ierodas dzīvot kopā ar viņiem un ir neprecēti;

- ārvalstnieka, kuram paredzēts pievienoties, viņa laulātā vai reģistrētā partnera, kas ir minēts pirmajā daļā, bērniem, kuri ierodas dzīvot kopā ar viņiem, nav sasnieguši 18 gadu vecumu un ir neprecēti, ja šie bērni ir ārvalstnieka, kuram paredzēts pievienoties, viņa laulātā vai reģistrētā partnera aizbildnībā un, dalītas aizbildnības gadījumā, ar nosacījumu, ja otra persona, kura daļa aizbildnību, ir devusi piekrišanu”.
- 5 Attiecībā uz interesi celt prasību *Conseil du contentieux des étrangers*, šī paša likuma 39/56. pantā ir noteikts, ka “39/2. pantā minētās prasības *Conseil* var celt ārvalstnieks, pamatojot kaitējumu vai interesi”.

2. *Savienības tiesības*

- 6 Prasītāja savā prasībā it īpaši norāda uz Padomes direktīvu 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanos.

- 7 Šīs direktīvas 4. pantā tostarp ir noteikts:

“1. Saskaņā ar šo direktīvu un ievērojot IV nodaļā izklāstītos noteikumus, kā arī 16. pantu, dalībvalstis atļauj šādu ģimenes locekļu iebraukšanu un uzturēšanos:

- a) apgādnieka laulātais;
- b) apgādnieka vai viņa/viņas laulātā nepilngadīgi bērni, arī bērni, kas adoptēti saskaņā ar atbilstošās dalībvalsts kompetento iestāžu lēmumu vai lēmumu, kas ir automātiski piemērojams šīs dalībvalsts starptautisku saistību dēļ vai ir jāatzīst saskaņā ar starptautiskām saistībām;
- c) apgādnieka nepilngadīgi bērni, arī adoptēti bērni, ja apgādniekam pār tiem ir aizbildnība un bērni ir atkarīgi no viņa vai viņas. Dalībvalstis var atļaut atkalapvienošanos ar bērniem, par kuriem aizbildnība ir dalīta, ar noteikumu, ka otra puse, kas daļa aizbildnību ir devusi savu piekrišanu;
- d) laulātā nepilngadīgi bērni, arī adoptēti bērni, ja laulātajam pār tiem ir aizbildnība, un bērni ir atkarīgi no viņa vai viņas. Dalībvalstis var atļaut atkalapvienošanos ar bērniem, par kuriem aizbildnība ir dalīta, ar noteikumu, ka otra puse, kas daļa aizbildnību ir devusi savu piekrišanu.

Šajā pantā minētie nepilngadīgie bērni nedrīkst būt pārsnieguši pilngadību, ko nosaka attiecīgās dalībvalsts tiesību akts, un nedrīkst būt precējušies.

[..]”

Prasītāja turklāt norāda uz Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu.

III. Pamatlietas pušu galvenie argumenti

1. Prasītājas argumenti

8 Prasītāja izvirza tikai vienu pamatu saistībā ar acīmredzamu kļūdu novērtējumā un *loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers* 10. panta 1. punkta 4) apakšpunkta, 12.bis panta, 39/2., 39/56. un 39/65. panta, Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību konvencijas 6., 8. un 13. panta, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta, Padomes direktīvas 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanas 4., 5. un 8. panta, kā arī vienlīdzīgas attieksmes, bērna interešu prioritātes un tiesiskās drošības principu pārkāpumu.

Šim vienīgajam pamatam ir divas daļas.

9 Pirmajā daļā prasītāja pārmet, ka pārsūdzētais spriedums neesot pamatots, jo pirmā tiesa esot veikusi novērtējumu atbildētājas vietā, iepriekš nosakot, kā atbildētāja lemtu gadījumā, ja tai būtu jālemj no jauna. Tā apgalvo, ka, lai nospriestu par to, vai ir saglabājusies tās interese celt prasību, vispirms esot bijis jāizskata jautājums par to, kurā brīdī tiek novērtēts, vai ir izpildīti 1980. gada 15. decembra likuma 10. pantā izvirzītie vecuma nosacījumi.

10 Tā apgalvo, ka atbildētāja administratīvajā tiesā argumentu par intereses neesamību neesot izvirzījusi, un tādējādi, šķiet, ir atzinusi, ka tai bija jāpieņem lēmums, ņemot vērā prasītājas situāciju dienā, kad tika iesniegts tās pieteikums par uzturēšanās atļauju, vai vismaz tad, kad atbildētājai bija jālemj pirmo reizi. Tā apgalvo, ka lēmuma atcelšanas gadījumā, iestādei, kuras pienākums ir lemt no jauna, tiek noteikts jauns termiņš, kas ir tāds kā sākotnējais, un tā uzskata, ka citādi nebūtu pamatoti arī attiecībā uz ārvalstnieka, kurš lūdz uzturēšanās atļauju, vecumu, un it īpaši, ja uzturēšanās tiesības, kā izskatāmajā lietā, ir tieši atkarīgas no šī vecuma, jo viņai vēl nebija 18 gadu, kad tika iesniegts pieteikums par uzturēšanās atļauju, un turklāt viņa vēl joprojām bija nepilngadīga ne tikai laikā, kad tika pieņemts administratīvais akts par tās pieteikuma noraidīšanu, bet arī tad, kad tā cēla prasību *Conseil du contentieux des étrangers*.

11 Prasītāja uzskata, atsaucoties uz *Conseil du contentieux des étrangers* 2010. gada 25. februāra spriedumu, ka uzturēšanās tiesību atzīšanai ir deklaratīvs raksturs. Tādējādi un pretēji pārsūdzētajā spriedumā nolemtajam, prasītājiem nosacījumiem ir jābūt izpildītiem pieteikuma par uzturēšanās tiesību atzīšanu iesniegšanas brīdī, nevis līdz brīdim, kad tiek pieņemts lēmums par šo tiesību atzīšanu, izņemot nosacījumus, kas var būt atkarīgi no pieteikuma iesniedzēja vai apgādnieka gribas, un tas nevar attiekties uz nosacījumu par minimālo vai maksimālo vecumu, nepakļaujot uzturēšanās tiesību atzīšanu riskam, ko ietekmē pārvaldes iestāžu labā griba un pieteikuma izskatīšanas ātrums.

12 Tā kritizē *Conseil d'État* nostāju 2016. gada 18. oktobra spriedumā, kurā ir nospriests, ka iepriekšminētā likuma 10. panta 1. punkta pirmās daļas

- 4) apakšpunktā paredzētais nosacījums par vecuma ievērošana ir novērtējams brīdī, kad pārvaldes iestāde pieņem lēmumu, pamatojot ar to, ka nav riska un pieteikuma iesniedzējiem uzturēšanās atļauja ir jāprasa laikus, lai tie būtu nepilngadīgi un tāvad tiem būtu tiesības uz ģimenes atkalapvienošanas līdz tam, kad beidzas atbilstoši Direktīvai 2003/86 dalībvalstīm paredzētais termiņš lēmumu pieņemšanai. Šajā nostājā tiek ņemts vērā tikai termiņš, kāds ir noteikts, lai atbilstoši likuma 10. pantam pieņemtu lēmumu pēc būtības par uzturēšanās atļaujas pieteikumu, lai gan pieteikuma pieņemamības izskatīšanai savukārt nav noteikts saistošs termiņš, tādējādi tiešām pastāvot riskam, jo ģimenes atkalapvienošanās tiesības tāvad var būt atkarīgas tikai no pārvaldes iestādes ātruma. Prasītāja piebilst, ka *Conseil d'État* pieņemtā nostāja nav atbilstoša principiem, ko Savienības likumdevējs ir paredzējis aizsargāt, kurš, aplūkojot kopā Direktīvas 2003/86/EK 4. panta 1. punkta c) apakšpunktu un 6. punktu, esot paredzējis noteikt nepilngadīgu bērnu vecuma kritērija pārbaudi brīdī, kad tiek iesniegts to uzturēšanās atļaujas pieteikums.
- 13 Prasītāja turklāt norāda uz Eiropas Savienības Tiesas 2014. gada 17. jūlija spriedumu *Marjan Noorzia/Austrija* (C-338/13), un 2018. gada 12. aprīļa spriedumu *A un S/Nīderlande* (C-550/16), kas attiecīgi skāra jautājumus par brīdi, kad ir jānovērtē vecuma kritērijs laulātajiem, kuri pretendē uz ģimenes atkalapvienošanas, un “nepilngadīgā” statusa esamību vai neesamību, lai varētu pretendēt uz ģimenes atkalapvienošanas, lai uzsvērtu Tiesas vēlmi nodrošināt Savienības tiesību efektivitāti, atbilstība vienlīdzīgas attieksmes un tiesiskās drošības principiem, bērna interešu prioritātes ņemšana vērā, kas ģimenes atkalapvienošanās procesā ir visbūtiskākais, un lai novērstu to, ka ģimenes atkalapvienošanās pieteikumu iznākums varētu būt atkarīgs tikai no pārvaldes iestādes ātruma.
- 14 Pakārtoti prasītāja apgalvo, ka atbilstoši judikatūrai administratīvā akta atcelšanas gadījumā pārvaldes iestāde kaut kādā mērā tiek pārcelta uz laiku pirms atceltā akta pieņemšanas, tādējādi gadījumā, kad tiek atcelts lēmums par uzturēšanās atļaujas atteikumu, atbildētājam ir jāņem vērā prasītājas vecums brīdī, kad pārvaldes iestādei bija lūgts lemt par uzturēšanās atļaujas pieteikumu tiesību aktā paredzētajā termiņā, kas tāvad ir tās vecums ne vēlāk kā 2014. gada 24. martā, proti, 15 gadi.
- 15 Visbeidzot, prasītāja uzskata, ka pārsūdzētajā spriedumā ietvertais tās juridiskās situācijas novērtējums ir pretrunā Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantam, ar ko tiek garantēts, ka ikvienai personai, kuras Savienības tiesībās garantētās tiesības un brīvības ir pārkāptas, ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību.
- 16 Pamata otrās daļas ietvaros prasītāja pārmet, ka apstrīdētais spriedums neesot pamatots, jo prasītājas interesi varēja arī atzīt, atzīstot tās izcelšanās saiti ar tēvu, kuram ir atļauts uzturēties Beļģijā, bet *juge a quo* nepārbaudīja šo netiešo interesi.

- 17 Tā būtībā apgalvo, ka sākotnēji apstrīdētajā administratīvajā aktā ir apšaubīta tikai tās izcelšanās saite ar tēvu, un iesniegtajos dokumentos norādītais dzimšanas datums, ka prasības par lēmuma apturēšanu un tā atcelšanu mērķis bija parādīt, ka izcelšanās saite un norādītais vecums ir faktiski pierādīti ar lietas materiāliem un ka pirmajai tiesai esot bijis jāpārbauda jautājums par faktisko netiešo interesi, vai nu attiecībā uz ieguvumu, kāds no lēmuma atcelšanas būtu tās izcelsmes saites atzīšanai, ko varētu lietderīgi norādīt jaunā uzturēšanās atļaujas pieteikumā, vai nu attiecībā uz citu tiesisko pamatu.

2. *Atbildētājas argumenti*

- 18 Atbildētāja uzskata, ka pamats ir nepieņemams, jo tajā ir norādīts uz 1980. gada 15. decembra likuma 10. panta 1. punkta, 4) apakšpunkta, 12. *bis* panta, 39/2., 39/56. un 39/65. panta, Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību konvencijas 8. panta pārkāpumu, nepierādot, kā pirmā tiesa būtu pārkāpusi šīs tiesību normas, ka tas ir arī nepieņemams, jo tajā ir norādīts uz Direktīvas 2003/86/EK 5. un 8. panta pārkāpumu, nenorādot, kā šīs normas nebūtu pareizi transponētas valsts tiesībās vai būtu tieši piemērojamas, un tiesiskās drošības principa pārkāpumu, kas ir piemērojams tikai pārvaldes iestāžu darbībai.
- 19 Par pirmo daļu tā apgalvo, ka atbilstoši pārsūdzētajam spriedumam, prasītāja esot tikai atsaukusies uz pirmās tiesas novērtējumu un, tādējādi tā nekad neesot apgalvojusi, lai pamatotu, ka tai ir saglabājusies interese celt prasību, ka 1980. gada 15. decembra likuma 10. panta 1. punkta pirmās daļas 4) apakšpunktā paredzētais vecuma nosacījums bija jānovērtē vīzas pieteikuma iesniegšanas brīdī, vai vismaz tad, kad atbildētājam bija jāpieņem lēmums, un tādējādi kasācijā izvirzītie iebildumi, kuriem nav absolūts raksturs, ir jauni iebildumi, un tātad pirmā pamata pirmā daļa ir nepieņemama. Tā piebilst, ka vērtējums par intereses iesniegt prasību saglabāšanos ir pirmās tiesas neatkarīgs novērtējums un *Conseil d'État* to nevar apšaubīt, ka neesot nozīmes apstāklim, ka tā neesot izvirzījusi *Conseil du contentieux des étrangers* argumentu par intereses neesamību, jo jautājumam par interesi celt prasību ir absolūts raksturs, un ka nevar apgalvot, ka tā būtu piekritusi apgalvojumam, ka atbilstība vecuma nosacījumam ir jānovērtē brīdī, kad tiek iesniegts pieteikums, vai vismaz dienā, kad atbildētājam bija jāņem pirmo reizi.
- 20 Atgādinot 1980. gada 15. decembra likuma 10. panta 1. punkta pirmās daļas 4) apakšpunkta noteikumus, tā apgalvo, ka pirmā tiesa nekādā veidā neietekmē lēmumu, ko iestāde būtu pieņēmusi, un arī neaizstāj iestādi, bet tikai konstatē, ka viens no likumā paredzētajiem nosacījumiem prasīto tiesību iegūšanai vairs nav izpildīts, un pareizi secina par intereses celt prasību neesamību, jo iestādei ir pienākums piemērot tiesību aktus, kas ir spēkā brīdī, kad tā pieņem lēmumu, un tā nevar pieņemt lēmumu *contra legem*; likums ir skaidrs un tajā ir noteikts, ka ir obligāti jānodrošina, lai apgādnieka, kuram ir atļauts uzturēties, neprecējies bērns līdz 18 gadu vecuma sasniegšanai "ierastos dzīvo" ar apgādnieku, nevis, ka tam ir jāuzsāk procedūra līdz 18 gadu vecuma sasniegšanai. Tā atsaucas uz *Conseil d'État* judikatūru, lai uzsvērtu, ka, lai gan konkrētās tiesības pastāv pirms to

atzīšanas, tomēr tās var atzīt tikai tad, ja ārvalstniekam šīs tiesības turpinās un ir izpildīti likumā noteiktie nosacījumi, un, ja ārvalstnieks vairs neatbilst šiem nosacījumiem, iestāde nevar atzīt tiesības, kas likumā ārvalstniekam vairs nav paredzētas. Tā precizē, ka apstākļi, ka prasītāja esot sasniegusi pilngadību nevis termiņa ietvaros, kādā tās pieteikums ir izskatīts iestādē, bet laikā, kamēr notiek process, kas ir uzsākts pēc prasības celšanas par administratīvo aktu, ar ko ir noraidīts tās vīzas pieteikums, nevar mainīt pieminētos principus.

- 21 Attiecībā uz prasītājas kritizēto atšķirīgo attieksmi pret ārvalstniekiem, kāda tiekot pieļauta, ņemot vērā to prasību izskatīšanas termiņu *Conseil du contentieux des étrangers*, pamatojot ar to, ka likumā termiņš neesot paredzēts, atbildētāja apgalvo, ka pārvaldei ir likumā noteikts termiņš lēmuma pieņemšanai, kas šajā lietā ir ievērots, ka pret prasītāju pieņemtais lēmums ir konkrēti pamatots ar to, ka tā nepierāda savu izcelšanās saiti ar apgādnieku, un ka, ņemot vērā šos apstākļus, prasītāja nevar atsaukties uz jebkādu diskrimināciju attiecībā pret citiem konkrēti nenorādītiem ārvalstniekiem.
- 22 Par pirmo daļu tā secina, ka Eiropas Savienības Tiesai nav jāuzdod prejudiciāli jautājumi.
- 23 Par otro daļu atbildētāja atbild, ka, konstatējot intereses celt prasību neesamību, pirmajai tiesai nebija jālemj pēc būtības par prasītājas argumentiem un nebija jāatzīst, ka tās prasībai ir vienīgi hipotētiska interese. Tikai tiesu iestādes ir kompetentas izskatīt lietas, kurās ir apstrīdēts kompetentās iestādes atteikums izpildīt ārvalsts dokumentu, un arī šoreiz tas esot jauns arguments.

IV. Iesniedzējtiesas apsvērumi

- 24 Atbildētāja apgalvo, ka kasācijas sūdzību par *Conseil du contentieux des étrangers* spriedumu var celt tikai personas, kuras šajā tiesā ir bijušas lietas dalībnieces. Saskaņā ar tiesvedības materiāliem prasību *Conseil du contentieux des étrangers* pirmais prasītājs nav cēlis pats savā vārdā, bet tikai kā otrās prasītājas, kura tajā laikā bija nepilngadīga, likumiskais pārstāvis. Prasība ir nepieņemama, ciktāl to ir cēlis B. M. M.

1. Par otro daļu

- 25 1980. gada 15. decembra likuma 39/56. pantā norādītajai interesei ir jāpastāv brīdī, kad tiek celta prasība, un jāturpinās līdz sprieduma pasludināšanai.
- 26 Noteikumiem attiecībā uz prasības pieņemamību, tostarp interesi celt prasību, ir absolūts raksturs. Tomēr uz šo pamatu, pat, ja to pamato ar absolūta rakstura tiesību normu, var pamatoti balstīties kasācijā tikai tad, ja tā novērtēšanai nepieciešamie fakti ir bijuši argumentācijas pamatā par konkrēto jautājumu administratīvajā tiesā, un šī tiesa tos ir konstatējusi, vai tie izriet no materiāliem, kurus *Conseil d'État* varēja ņemt vērā.

- 27 Konkrētajā lietā spriedumā ir precizēts, kas nav ticis apstrīdēts, ka jautājums par interesi celt prasību prasītājam ir uzdots tiesas sēdē un tā, attiecībā uz to, vai tai saglabājas interese celt prasību, ir tikai atsaukusies uz *Conseil* novērtējumu. Nevienam no elementiem, kā, piemēram, nemantiska interese vai interese atzīt prasītājas izcelšanās saiti, kas ir izvirzīti kasācijas pamata otrajā daļā, lai pretendētu uz to, ka ir saglabājusies interese celt prasību par lēmuma apturēšanu un tā atcelšanu, nebija iesniegti tiesai, kas pārbauda pilnvaru pārkāpšanu.
- 28 Pamata otrā daļa ir nepieņemama.

2. Par pirmo daļu

- 29 Saistībā ar pirmās daļas pieņemamību prasītāja juridiski pietiekami norāda, kādā veidā, viņasprāt, pārsūdzētajā spriedumā nav ievērots 1980. gada 15. decembra likuma 10. panta 1. punkta pirmās daļas 4. punkts un 39/56. pants.
- 30 Turklāt tas, ka prasītāja, kuru tiesa, kas pārbauda pilnvaru pārkāpšanu, aicināja paskaidrot par tās intereses celt prasību saglabāšanos, tikai atsaucās uz *Conseil* vērtējumu, nenozīmē, ka viņa nevarētu izvirzīt kasācijas pamatu, pamatojoties uz to, ka pārsūdzētajā spriedumā ir pārkāpts intereses celt prasību jēdziens, kuram ir obligāts raksturs, jo *Conseil d'État* ir pienākums pārbaudīt, vai, atzīstot prasības nepieņemamību intereses neesamības dēļ, ar pārsūdzēto spriedumu nav pārkāpts 1980. gada 15. decembra 39/65. pantā minētais intereses jēdziens, un to darot, *Conseil d'État* ar savu vērtējumu neaizstāj tiesas, kas pārbauda pilnvaru pārkāpšanu, vērtējumu, bet novērtē pārsūdzētā sprieduma likumību.
- 31 Šajā ziņā pamata pirmā daļa ir pieņemama.
- 32 Atbilstoši 1980. gada 15. decembra likuma 10. panta 1. punkta pirmās daļas 4) apakšpunktam tiesības uzturēties ilgāk par trīs mēnešiem ir atzītas ģimenes locekļiem, kas pievienojas ārvalstniekam, kurš ir uzņemts vai kuram ir atļauts neierobežotu laiku uzturēties Karalistē: “viņu bērniem, kuri līdz 18 gadu vecuma sasniegšanai ierodas dzīvot kopā ar viņiem un ir neprecēti”. Turklāt saskaņā ar šī paša likuma 12. *bis* panta 2. punkta trešo daļu, redakcijā, kas piemērojama laikā, kad ir pieņemts sākotnēji apstrīdētais administratīvais akts, pārvaldes iestādei lēmums ir jāpieņem noteiktā termiņā, tas ir, principā “sešu mēnešu laikā pēc pieteikuma iesniegšanas datuma”.
- 33 Tādējādi ar 1980. gada 15. decembra likuma 10. panta 1. punkta pirmās daļas 4) apakšpunktu ārvalstniekam, kurš atbilst šajā tiesību normā noteiktajiem nosacījumiem, tiek piešķirtas tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos.
- 34 Prasītāja būtībā apgalvo, ka ar *Conseil du contentieux des étrangers* sniegto 1980. gada 15. decembra likuma 10. panta 1. punkta 4) apakšpunkta interpretāciju, saskaņā ar kuru tai vairs nav tiesību uz ģimenes atkalapvienošanos, jo tiesvedības laikā tā ir sasniegusi pilngadību, tiek pārkāpts Eiropas tiesību efektivitātes princips, tai liedzot izmantot tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos, kas tās

ieskatā tai ir piešķirtas ar Padomes Direktīvas 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanas 4.pantu, un ko tā prasīja laikā, kad bija vēl nepilngadīga.

- 35 Prasītāja būtībā arī uzskata, ka ar pārsūdzēto spriedumu, kurā ir nolemts, ka tai vairs nav intereses celt prasību par lēmuma atcelšanu, pamatojot ar to, ka tiesvedības laikā tā ir kļuvusi pilngadīga, tiek pārkāptas tās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, atņemot iespēju saņemt nolēmumu par tās prasību par atbildētājas lēmumu, ar ko ir atteikts atzīt tās prasītās tiesības uz ģimenes atkalapvienošanas, kas ir ne tikai pieņemts, bet arī apstrīdēts laikā, kad tā vēl bija nepilngadīga.
- 36 Iepriekš pieminētajā 2018. gada 12. aprīļa spriedumā A un S/Nīderlande (C-550/16), saistībā ar jautājumu par to, kurā brīdī ir jānovērtē bēgļa vecums, lai to varētu atzīt par “nepilngadīgu” un tādējādi tas iegūtu Direktīvas 2003/86/EK 10. panta 3. punkta a) apakšpunktā minētās tiesības uz ģimenes atkalapvienošanas, Eiropas Savienības Tiesa nosprieda, ka “Direktīvas 2003/86/EK (2003. gada 22. septembris) par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanas 2. panta f) punkts, lasot kopsakarā ar tās 10. panta 3. punkta a) apakšpunktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka par “nepilngadīgo” šīs tiesību normas izpratnē ir jā kvalificē trešās valsts pilsonis vai bezvalstnieks, kurš savas ieceļošanas dalībvalsts teritorijā un sava patvēruma pieteikuma iesniegšanas šajā valstī brīdī bija jaunāks par 18 gadiem, bet kurš patvēruma procedūras laikā sasniedz pilngadības vecumu un kuram vēlāk tiek atzīts bēgļa statuss”.
- 37 Izskatāmā lieta nav līdzīga tiesvedībai pamatlietā, kuras rezultātā ir pieņemts šis Tiesas spriedums, it īpaši tādēļ, ka nav runa par nepilngadīgā ar bēgļa statusu ģimenes atkalapvienošanas, un izskatāmajā lietā lēmuma pieņemšanai ir paredzēts noteikts termiņš tādējādi, ka tiesības uz ģimenes atkalapvienošanās nav atkarīgas “no ātrākas vai lēnākas [...] pieteikuma apstrādes” (55. punkts).

V. Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 38 Iesniedzējtiesa uzskata, ka Eiropas Savienības Tiesai ir jāuzdod jautājums par to, vai, lai garantētu Eiropas Savienības tiesību efektivitāti un neliegtu iespēju izmantot tiesības uz ģimenes atkalapvienošanas, kas prasītājas ieskatā tai ir piešķirtas ar Direktīvas 2003/86/EK 4. pantu, šī norma ir jāinterpretē tādējādi, ka apgādnieka bērns var izmantot tiesības uz ģimenes atkalapvienošanas, ja bērns ir sasniedzis pilngadību, kamēr notiek tiesvedība par lēmumu, ar ko bērnam ir atteiktas šīs tiesības, un kas ir pieņemts laikā, kad bērns vēl bija nepilngadīgs.
- 39 Ir arī jānosaka, vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā ir atzīt par nepieņemamu prasību par lēmuma atcelšanu, kas ir celta par ģimenes atkalapvienošanās tiesību atteikumu nepilngadīgam bērnam, pamatojot ar to, ka bērns ir sasniedzis pilngadību tiesvedības laikā, tādējādi liedzot tam prasības par šī lēmuma apstrīdēšanu izskatīšanu un pārkāpjot viņa tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību.

- 40 Tātad ir jāaptur tiesvedība un jāuzdod Eiropas Savienības Tiesai turpmāk izklāstītie prejudiciālie jautājumi.

VI. Prejudiciālie jautājumi

“1) Vai, lai garantētu Eiropas Savienības tiesību efektivitāti un nepadarītu neiespējamu tiesību uz ģimenes atkalapvienošanos izmantošanu, kas prasītājas ieskatā tai ir piešķirtas ar Padomes Direktīvas 2003/86/EK par tiesībām uz ģimenes atkalapvienošanos 4. pantu, šī norma ir jāinterpretē tādējādi, ka apgādnieka bērns var izmantot tiesības uz ģimenes atkalapvienošanos, ja viņš ir sasniedzis pilngadību, kamēr notiek tiesvedība par lēmumu, ar ko bērnam ir atteiktas šīs tiesības un kas ir pieņemts laikā, kad viņš vēl bija nepilngadīgs?”

2) Vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pants un Direktīvas 2003/86/EK 18. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā tas, ka lēmuma atcelšanas prasība, kas ir celta par ģimenes atkalapvienošanās tiesību atteikumu nepilngadīgam bērnam, tiek atzīta par nepieņemamu, pamatojot ar to, ka bērns ir sasniedzis pilngadību tiesvedības laikā, tādējādi liedzot viņam viņa prasības pret šo lēmumu izskatīšanu un pārkāpjot viņa tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību?”